

HET GODDELIJK LICHT

Het is een vreemde uitdrukking, die wij steeds weer tegenkomen in esoterische leringen en geschriften. Maar wat wil deze term eigenlijk zeggen? Een betrekkelijk oud citaat zegt er het volgende van:

"Daar, waar al mij verblindt en ik - verblind zijnde door de hoogheid van het leven - onderga zonder te handelen en te weten, erken ik de grote openbaring van de volledige adem des levens."

Een mooie zegswijze, waaruit we a.h.w. kunnen ontleden de onmogelijkheid om waar te nemen. Het goddelijk Licht is niet een waarneembaar iets. Het bestaat. Wij weten dat het er is, maar wij nemen het waar als een blinde, die de warmte van de zon op zijn huid kan voelen, maar de zon niet kan zien. In de meer moderne esoterie vinden wij omschrijvingen, die grotendeels zijn afgeleid uit de kabbalistische beschouwingen, waarbij men stelt:

"En ziet, wanneer wij komen tot het einde der kenbare dingen, staat boven ons de kroon van het al-verblindend Licht. Het Licht, dat niets laat bestaan, dat niet verwant is met mijn wezen, dat doordringt in alle duisternis en de openbaring geeft van de zin aller dingen."

Daar zijn we dus wel iets verder gekomen. Het goddelijk Licht brengt zich zelf a.h.w. niet tot ons in een openbaring, maar het openbaart ons de zin van het leven, de zin van al het bestaande door zijn aanwezigheid. Met zo'n paar citaten heeft men dan altijd een aardig begin. Daar wij moeten onze persoonlijke relatie tot dat goddelijk Licht toch nog een beetje anders uitdrukken dan door alleen uit te gaan van de vaagheid, waarin de mens dit kent.

Licht is voor ons de uitdrukking van iets dat straalt, dat gelijktijdig vibreert. Goddelijk Licht is dus a.h.w. een uiting van uit het Goddelijke, die ons beroert. En zij beroert ons op tweeërlei wijze. Zij beroert ons als de straling, die in ons wezen doordringt, zonder dat we haar kunnen vaststellen. Zoals u aan menige straling onderworpen kunt zijn - desnoods uren en tijden lang - voordat u misschien aan de reactie van uw lichaam zult kunnen ontdekken dat de straling inderdaad aanwezig was. Die straling is dan voor mij het leven zelf, de kracht van leven die wij aannemen en waarvan we eigenlijk niet precies weten hoe ze reageert, wat zij precies uitmaakt, maar waarmee wij gelijktijdig zo vertrouwd zijn, dat wij deze kracht op zichzelf haast niet beseffen. Op het ogenblik echter, dat er een straling plaatsvindt in een tussenstof, die deze straling als het ware filtreert, die haar een zekere weerstand biedt, ontstaat de trilling. Wanneer de straling van de zon door de ruimte gaat, dan is zij voor ons niet kenbaar, tot het ogenblik dat zij weerstand ondervindt. Daar, waar die weerstand is, ontstaat het licht dat gelijktijdig een trilling is, vaak ook een moleculair beweging, kortom het is kenbaar.

Het goddelijk Licht benadert ons niet alleen in de vorm "leven", die men stoffelijk kent, maar in het totaal van ons bestaan. De ziel, elk deel van je bestaan in verleden en in toekomst is met diezelfde kracht verbonden, het wordt door diezelfde kracht voortdurend beroerd. We zouden er zelfs over kunnen spreken, of de essentie van het leven waarvan we uitgaan ook niet precies dezelfde kracht is. Op het ogenblik, dat er nu bewustzijn ontstaat, zal dat bewustzijn, dus een bepaalde vorm moeten aannemen, die aan dát goddelijk Licht een zekere weerstand biedt, zodat het Licht zich daarbinnen kan uiten. Op het ogenblik dat het menselijk bewustzijn - omvattende zijn weten, zijn gevoelswereld, het totaal van zijn bestaan - zich sterk genoeg weet af te zonderen van het geheel en voor zich een voldoende sterk contrast weet te scheppen tussen al wat tot het ego en al wat tot het niet-ego behoort (dus tot de kosmos), dan zal hier het goddelijk Licht ons niet slechts beroeren, maar het zal in ons een vibratie tot stand brengen. In ons en niet buiten ons wordt het goddelijk Licht kenbaar; maar de kenbaarheid van het goddelijk Licht is afhankelijk van de wijze, waarop wijzelven zijn ingesteld. Het is dus de geaardheid van ons bewustzijn, van ons persoonlijk bestaan, waardoor wordt bepaald hoe en in hoeverre het goddelijk Licht voor ons kenbaar is en in hoeverre het daardoor voor ons ook bruikbaar is. Daarmee hebben we een tweede belangrijk punt in deze inleiding gemaakt. Het is niet God, Die Zich aan ons openbaart. Het is onze persoonlijke gesteldheid, waardoor het eeuwig aanwezige Goddelijke voor ons geopenbaard wordt.

Deze stelling kunnen we ook weer terugvinden in de oudheid. En wanneer wordt gezegd dat de grote Heer des Levens zich openbaart in de mens, wanneer de mens het schild van zijn wezen heft tegen de verzengende gloed van het Eeuwige, dan, geloof ik dat hier wel degelijk precies wordt uitgedrukt wat ik tracht u hier in zo eenvoudig mogelijke termen mede te delen. De grote krachten van het Licht zijn echter voor ons niet één geheel.

Zoals een bepaalde stof licht kan filteren (denkt u aan een zonneglas, dat u voor de ogen draagt, als de gloed te sterk wordt.), zo kunnen wij door ons bewustzijn in te stellen uit de totaliteit van die goddelijke licht kracht (deze eigenaardige straling van leven, die ons bereikt) bepaalde fasen a.h.w. afzonderen. Het goddelijk Licht is altijd in zijn totaliteit aanwezig, maar de mens maakt, van het Licht door zijn instelling een deel (een nauw omschreven deel goed te verstaan) voor zichzelf kenbaar. Het is niet mogelijk gelijktijdig twee verschillende kleuren of werkingen van het goddelijk Licht binnen het "ik" afzonderlijk te beseffen. Er is slechts een goddelijk Licht. Als wij twee tonen kunnen ontvangen, versmelten zij in ons wezen tot een openbarende kracht, die beide samenvat tot een harmonisch geheel.

Het goddelijk Licht kent geen tegenstellingen, als het in ons tot uiting komt. Het kent geen contrasten; het is altijd volledig harmonisch en één. Wel kunnen wij ons bewustzijn wijzigen. En die wijziging van bewustzijn kan inhouden dat de manier, waarop de scheppende kracht zich aan ons openbaart, zich voor ons van het ene ogenblik op het andere wijzigt. Het is dezelfde kracht, maar wij lezen er iets anders in. En dit aflezen van bepaalde aspecten van de totaliteit van het goddelijk Licht is voor ons belangrijk. Zodra u n.l. een bepaald deel van die goddelijke Kracht in uzelf ervaart, is het niet slechts een openbaring die als een begrip of als een leer is uit te drukken, het is een gevoelstoestand. Het is een reorganisatie a.h.w. van de verhouding tussen de verschillende lichamen van de geest en ook van de stof. Het kan een totale ommekeer betekenen in uw stoffelijke reacties. En al deze dingen tezamen vormen voor u het antwoord, dat dus niet zoals u meent uit uzelf voortkomt, maar dat berust op het aflezen van een deel van de inhoud van het goddelijk Licht zelf.

En daarmee hebben wijzelf t.o.v. dat goddelijk Licht dus wel een zeer belangrijke plaats gekregen, voorzover het gaat om de kenbaar wording ervan. Door mijn eigen instelling openbaar ik aan mijzelf dat deel uit het goddelijk Licht, dat voor mij op dit ogenblik belangrijk is. Wanneer ik weet hoe ik verschillende delen van het goddelijk Licht kan beleven door mijn bewustzijn, mijn concentratie of mijn wezen te wijzigen, dan ben ik in staat niet slechts in mijzelf trillingen teweeg te brengen van verschillende geaardheid, die toch onmiddellijk uit het Goddelijke voortvloeien, maar ik ben ook in staat uit mijzelf krachten en mogelijkheden te putten, die - direct afkomstig van het Goddelijke of een directe, weerspiegeling zijn van een goddelijke werkelijkheid - voor mij bekwaamheden en mogelijkheden scheppen, welke ik zonder deze openbarende trillingen in mij niet zou bezitten. Dit punt is natuurlijk eveneens interessant, omdat wij onszelf moeten afvragen: Is de relatie tussen mens er goddelijk Licht dan niet alleen een relatie van levenskracht en openbaring, maar omvat zij ook iets anders? Om dit duidelijk te maken en antwoord te geven op deze vraag wil ik gaarne weer een citaat geven.

"Ziet, versleten achter de gulden schijf ligt het geheim van mijn eeuwigheid. En zo ik een deel van mijn eeuwigheid breng in de wereld, zo vormt zij de wereld om. Want sterker dan alle tijd is de eeuwigheid. En sterker dan alle wil der mensen en alle krachten der materie is de adem der oneindigheid."

Wanneer wij het goddelijk Licht voor onszelf actief maken, dan kost dat een zekere moeite. Wij zullen niet altijd precies kunnen kiezen wat wij willen hebben. Maar wanneer wij in onszelf de beroering van die goddelijk kracht erkennen, wanneer dat goddelijk Licht voor ons niet slechts een formule is of een stelling, maar iets wat in ons tot levende vibratie wordt, dan beschikken wij over het totaal van mogelijkheden en krachten, die daarin zijn gelegen.

Er bestaat op het ogenblik een val voor malariamuskieten. Is gebaseerd op een eenvoudige vangkooi, waarbinnen een toon wordt gegenereerd, die een mens niet eens kan horen. Er wordt een vibratie van een vrouwtje; en die trekt niet alleen de mannetjes aan maar ook de vrouwtjes. De insecten komen daar samen; de vibratie bronnen tot een samenballen. Zij worden geleid door iets, dat behoort tot de structuur van hun wezen en dat zij zelf niet kunnen beheersen. Het is niet mijn bedoeling om de mens te vergelijken met een redeloos insect zoals b.v. een muskiet, maar ook in de mens zijn zeer vele dingen, die hem zijn ingeboren, deel van zijn instinct, deel van een persoonlijke ontwikkeling misschien, die hij niet eens beseft. Heel

vaak liggen die krachten ver buiten al datgene wat een mens zich redelijk kan voorstellen, maar wanneer in mij de vibratie is ontstaan, zo is zij niet beperkt tot mijn wezen. Mijn wezen kan de vibratie meedelen aan de omgeving en daarmee een antwoord verkrijgen, dat ongetwijfeld in staat is anderen a.h.w. te dwingen tot een gewijzigde houding, tot een ander gebruik van hun krachten, tot een andere reactie op het totaal dat er rond hem bestaat.

Het goddelijk Licht is dus niet alleen maar dat hogere, dat boven mij ligt. Het is een onmiddellijke kracht, die bruikbaar is en praktisch bruikbaar. De trilling, die in mij bestaat, kan ik uitzenden. Wanneer die trilling buiten mij een vaste betekenis heeft in het gezamenlijk bewustzijn van de mensheid of in het bestaan van een eenling, in de natuur of in een bepaalde sfeer, dan zal ik daardoor een reactie wekken, een onvermijdelijke, niet te voorkomen reactie, waarbij zelfs vrije wil en dergelijke mogelijkheden praktisch geen rol spelen. Het is haast automatisch. Wanneer ik dat weet, moet ik mij ook realiseren dat het Goddelijk Licht, dat in mij wordt erkend, voor mij een macht is, een taak en een mogelijkheid; dat het goddelijke Licht dat mij via anderen beroert ongetwijfeld voor mij kan betekenen een beantwoorden aan de werkelijkheid van mijn leven, aan de bron waaruit ook ik alle leven put, maar buiten mijn vrije erkenning, beheersing en wil om. Zo is het goddelijk Licht, indien het wordt gehanteerd door het schepsel en in het "ik" ervaren, macht, ontwikkeling, kracht, wijsheid. Geprojecteerd in de wereld wordt het een dwingende kracht, die geen bewustzijn eist of wekt, maar al datgene aanspreekt wat als onbewuste of instinctieve waarde een zeker automatisme tot stand kan brengen.

Nu we dit dus hebben vastgesteld, wil ik proberen wat te vertellen over dat goddelijk Licht, zoals wij dat kennen. Goddelijk Licht is voor ons allen nog steeds een graad. Je komt op een gegeven ogenblik op een punt waar een temperatuur, een lichtsterkte niet meer te verdragen is. Je wordt a.h.w. bewusteloos. Licht en warmte kunnen op je inwerken. Wanneer wij tot het goddelijk Licht gaan, dan is het of wij ons onderdompelen in een toenemend licht, in een toenemende temperatuur. Zolang wij deze bewust kunnen aanvaarden en verdragen, wordt daardoor een zekere wijziging in ons wezen tot stand gebracht. Als geest b.v. voelen wij ons eerst a.h.w. absoluut (u zoudt zeggen: slap) ontspannen; wij hebben geen bepaalde omvang meer. Daarna, terugtrekkende, ontdekken wij dat we in het totaal van ons wezen een bijzondere energie hebben gekregen, een grotere kracht; dat onze benadering van allerlei problemen eenvoudiger is geworden. Wanneer wij dat Licht alleen bezien, dan is het precies, alsof u in de zon kijkt. U kunt een tijdlang in de zon kijken en dan komen er zwarte vlekken en lijkt het, of op het netvlies het donkere beeld van hetgeen je lichtend hebt waargenomen staat ingebrand. Wij zien de spiegeling licht en duister op deze wijze ontstaan. Die spiegeling is echter nimmer gedifferentieerd, er is geen bepaalde vorm in. Het is eenvoudig een verblindende zee van fel wit licht in een levende hemel van een soort vloeibaar zilver, waarin je blik doordringt; maar ergens blijft ze hangen, ofschoon je weet dat een oneindige verte zich verder uitstrekt. Dan krijg je een duister; en dat is alleen een duister dat even groot is en waarin je ook teloor zult gaan.

De beschouwing van dit goddelijk Licht heeft voor ons dus weinig zin. Dat wij het eens zullen moeten benaderen, nemen we graag aan, Dal wij eens zullen leren daarin te leven als in onze werkelijke wereld, wordt ons overal gezegd. Maar we weten ook, dat wij er nu niet in kunnen leven en er niet bewust in kunnen zijn en dat alleen een beschouwen op een afstand van het geheel voor ons geen gunstige resultaten heeft. U zult dus begrijpen, dat voor ons de totale lichtende Kracht (het goddelijk Licht), voor zover we die kunnen benaderen, eigenlijk meer iets is als een koud bad, waar je in springt, omdat je weet dat het je zal verfrissen, maar met een zekere angst voor de schok, die je zult ondergaan door de totale verandering van conditie. Het is iets, waarin je je haast onwillig baadt, omdat het een prijsgeven betekent van zoveel vaste verhoudingen, die in je vastliggen en gelijktijdig - als je eruit komt - is het iets, waarnaar je terugverlangt. Dan voel je je plotseling veerkrachtig en sterk. Nu kan ik u wel gaan vertellen dat wij het Licht zien uiteenvallen in de grote stralen van licht en dat we die zien gepersonifieerd door de Heren der Stralen. Maar die hele kleurengamma is voor ons eigenlijk een kwestie van afstemming geworden. Wij weten dat die dingen er zijn, maar daarheen te schouwen, zonder meer heeft geen zin.

Wanneer ik een lichtstraal zie (of het nu het gulden licht is of het gele licht of het blauwe licht of een andere kleur) en ik vereenzelvig mij daarmee, dan onderga ik door mijn harmonie ermee een bepaalde inwerking van het Goddelijke en ik put er iets uit. Mijn leven krijgt dus

additionele waarde. Maar zolang ik alleen maar kijk, word ik er alleen maar kleurenblind en horendol van. En daaruit zou ik voor u een conclusie willen trekken:

Het heeft weinig zin te trachten het goddelijk Licht te beschouwen. Wanneer u, meditatief het goddelijk Licht voor u waar wilt maken en u zou het bereiken, kan het u niets zeggen. Ge kunt hoogstens proberen u deel ervan te voelen. En dat "deel ervan voelen" is afhankelijk van het bewustzijn, van de totale inhoud van uw persoonlijkheid, van uw wezen, want u kunt niet alle aspecten van het goddelijk Licht gelijkelijk omvatten. U kunt alleen bepaalde delen daarvan intens beleven. Zoek die intense, beleving in uzelf. Beschouw haar niet als iets dat gebonden is aan tijd, aan plaats, aan ruimte, aan personen of aan wat anders. Zie de beleving op zichzelf eenvoudig als de werking van een voorstelling, waarvan ge niet eens weet waar ze precies vandaan komt en aanvaard haar zo. Laat die kracht in u voor u worden tot een openbaring; niet in de eerste plaats van het Licht of van God - want dat is eigenlijk ook niet waar - maar als een openbaring van iets, dat in uzelf leeft. Hoe ge die openbaring de eerste maal vindt, is onbelangrijk. En welke kleur - als u het zo wilt uitdrukken - daarbij op de voorgrond komt, is ook niet belangrijk. Belangrijk is, dat ge u op dat ogenblik verbonden weet met het Hogere; niet door een beredenering, niet door een mooie voorstelling of meditatie, maar eenvoudig door een innerlijke vibratie, die uw wezen een tijd beheerst, die de waarden voor u kan veranderen. Handel vandaaruit. Besef, dat het totale goddelijke Licht op het ogenblik op aarde tegenwoordig is en dat het in een zekere vorm kenbaar is als de lichtende kracht, die uit de kosmos in deze tijd tot de wereld komt; maar dat al die dingen alleen maar van buitenaf op u kunnen inwerken. Zij kunnen uw instincten a.h.w. leiden, zij kunnen u richten tegen uw wil en bewustzijn in, maar ze kunnen niets voor u doen, tenzij ge in uzelf iets daarvan ontmoet.

Hoe dit te ontmoeten is een moeilijke vraag. Men heeft mij wel meer de vraag gesteld: Hoe ontmoet ik Goddelijk Licht? Ik kan er alleen maar dit antwoord op geven: Je ontmoet meestal het goddelijk Licht daar, waar je het niet zoekt. Want zolang je probeert om erheen te gaan, erken je een scheiding tussen jezelf en dat licht. Maar op het ogenblik, dat je in een totale beleving bent opgenomen of in een streven bent verdiept en je geest, je wezen, de juiste weerstand geeft op deze Kracht, dan spreekt God in jou. En wat Hij zegt, is helemaal niet wat de mensen denken dat Hij moet zeggen, want Hij spreekt met jouw woorden, Hij spreekt met jouw gevoelens. Hij spreekt vanuit jouw standpunt en jouw kennis, maar hij spreekt in overeenstemming met de eeuwige harmonie, en dat is het enig belangrijke.

Het is dus niet aan te geven waar je die God moet zoeken of welke procedure je moet gebruiken. Wel hebben wij ontdekt, dat het goddelijk Licht het gemakkelijkst tot ons spreekt, wanneer wij ons niet met onszelf bezighouden. En dat is ook weer begrijpelijk. Houd ik mij met mijzelf bezig, dan sluit ik mij af van al wat er rond mij is en in wezen ook van het Licht, voor zover het voor mij kenbaar kan worden. Maar op het ogenblik, dat ik niet met mijzelf bezig ben, dat mijn aandacht, mijn belangstelling elders is geprojecteerd, is er een wisselwerking tussen mij en de wereld, die berust - en dat moogt gij niet vergeten! - op mijn eigen instelling; dus op de waarde van het totaal bewustzijn, dat ik bezit en dat ziel en geest en alle voertuigen omvat. Zodra ik mij met geheel mijn wezen bezighoud met iets anders, sta ik op het punt waar ik de goddelijke Kracht, het goddelijk Licht ga ontmoeten, want ik heb de weerstand geschapen; en door die weerstand zal de permanent werkzame kracht voor mij kenbaar worden. De kenbaarheid is nooit voor het totaal, het is maar een klein deel. U zult dus hieruit ook weer uw eigen conclusies mogen en moeten trekken.

Voor ons is verder het goddelijk Licht altijd iets, waarmee je een beetje speelt; en dat klinkt wel heel erg oneerbiedig. U gaat niet met de koningin spelen. U zou het wel uit uw hoofd laten. U durft niet eens met een politieagent te spelen, tenzij u zeker bent dat hij buiten dienst is. Maar wij spelen met dat goddelijk Licht, niet omdat wij het zien als een speeltuig, maar omdat de reacties die van dat goddelijk Licht in ons doordringen speels zijn. Zij vormen geen vast patroon. Er is een opeenvolging van impulsen, van gedachten, van krachten. Het is een voortdurend op een andere manier uitgrijpen in de wereld rond u. En ik geloof, dat u zich ook op aarde dat goddelijk Licht niet mag voorstellen als iets, dat een vaste redelijke lijn of ontwikkeling geeft. U moet het eerder zien als een haast speels samenvallen van de meest verschillende denkbeelden, gedachten en impulsen. En in dit spel ligt dan voor ons, onbegrepen, de mogelijkheid om ons af te stemmen op de hogere waarden, want wij reageren tot op zekere hoogte instinctief. Wij kunnen die instinctieve reacties later realiseren; dus overbrengen in een meer concreet begrip. Dat concrete begrip kunnen we nu weer omzetten in een punt van beroering: ik heb God eenmaal in mij erkend, het goddelijk Licht heeft mij zo

beroerd onder die condities en het heeft dát voortgebracht. Dus wanneer ik uitga van hetgeen dat goddelijk Licht voortbrengt, zal het opnieuw in mij kenbaar worden; en zeer waarschijnlijk uitgebreider, maar toch weer met dezelfde lichte speelsheid. Een esoterisch dichter zei van zichzelf:

"Ik ben als een vlinder, gaande van bloem tot bloem om lichtende honing te puren; en ik weet niet hoe de honing is geschapen. Ik wéét de naam van de bloemen niet. Ik weet niet de kracht, die mij van de ene tot de andere voert, maar in mijn dansend spel ken ik de vreugden der wereld. En ziet, hoe rijk beloont zij mij voor mijn dans!"

Hij wilde hiermee duidelijk maken, dat je ook als mens niet kunt uitgaan van een systeem, een wet of een rede. Het goddelijk Licht, is er altijd. Wanneer het je beroert, dan voort het je tot een bron, waaruit je je kunt voeden en waardoor je iets kunt betekenen voor de wereld, waardoor je geestelijk of anderszins rijker wordt. Wees daarmee tevreden. Want ik ben bang, dat als een vlinder zou overwegen, voordat hij de tromp in de honing steekt, waar de honing vandaan komt en hoe de bloem zal heten, dat hij verdorst, verhongert en wordt verzengd door de zon, die hem toch eigenlijk aanspoort tot de vreugdige dans van een kort ogenblik.

Hiermee heb ik dan eigenlijk het meeste wel gezegd, vrienden. Natuurlijk zou ik u kunnen vertellen over dat goddelijk Licht en hoe men dat overal ziet. Maar ieder kan alleen spreken over zijn eigen ontmoeting met dat Licht en niemand ontmoet de volledigheid. De volledigheid verblindt ons. Wat heeft het dan voor zin erover te spreken, of het Licht uit de kerstnacht misschien hetzelfde goddelijk Licht is geweest, dat straalde bij de stal toen de Boeddha werd geboren op stro; en of dat Licht misschien hetzelfde is geweest dat wordt gezien in visioenen door hen, die ons de hemelen beschrijven? We weten het niet en we zullen het nooit weten. Is het dan niet beter te beseffen, dat het goddelijk Licht in zijn geheel de kracht is, waaruit wij leven, maar dat het goddelijk Licht in ons alleen kenbaar kan worden met onze woorden, door onze afstemming. Ja, zelfs kunnen wij het goddelijk Licht nooit ervaren in volledige aanvaarding zonder meer, omdat de weerstand (ons bewustzijn, dat zich a.h.w. een voorstelling maakt van het geheel) het goddelijk Licht ertoe brengt in ons niet alleen te worden tot levende kracht, maar tot de kenbare vibratie van ons wezen, dat misschien ons geestelijk- en een-ziele-zijn tijdelijk verwart, maar waarin toch voor ons het begrip kan rijzen om te worden tot wat we zijn, beeld van het scheppend Ik.

Wij kunnen nimmer proberen één te zijn met het scheppend Ik. Want hoe kan het scheppend Ik Zijn evenbeeld vinden, als er niet iets is, waarin het Zich spiegelt, iets wat weerstand biedt aan de uiting, wat een reflex geeft? Het is niet onze taak om één te zijn met het goddelijk Licht, mijne vrienden. Laat u daardoor niet verwarren. Wij zijn er één mee door ons bestaan. Maar wat het bewustzijn betreft, moeten wij het terugwerpen. Wij moeten het spiegelen, wij moeten het dwingen zich in onszelf te openbaren, hoe onvolledig ook. En dat kunnen we alleen door ons wezen steeds te concentreren op iets wat buiten onszelf ligt, iets waarin we het totaal van ons wezen en denken a.h.w. tot uitdrukking brengen. Want zo alleen scheppen wij het vlak, waarop de vibratie van het goddelijk Licht kenbaar wordt.

Alle wijsheid en alle esoterische leerstellingen brengen u niets dichter tot dat Licht, indien ge niet uitgaat van die eenvoudige waarheid. Het is de stem der oneindigheid, die echter spreekt met datgene, wat ik die stem geef. Het is de kracht der oneindigheid, waarmee ik zieken kan genezen en doden opwekken, huizen en kastelen kan opbouwen uit lucht en zo tot in eeuwigheid laten staan op een wereld naar mijn keuze. Maar alleen indien die kracht eerst in mij is. Ik kan door die kracht niets bewerkstelligen wat niet in mij ligt om te bewerkstelligen. Het goddelijk Licht, de motiverende bron van ons leven, brengt ons - als het in ons tot uiting komt - tot een zuiverder, vollediger en juiste verwerkelijking van het "ik". En uit die juiste verwerkelijking alleen bereiken wij misschien eens het punt, vanwaar wij het levende Licht, de oneindige ruimte van levenslicht zelf kunnen binnentreden, zonder verdoofd te worden door de grootsheid en de kracht ervan.

Ik wil u niet opleggen deze inleiding te beschouwen als enig punt van argumentatie, van vraagstelling, enz.. Er zullen vele vragen zijn, welke ge over dit goddelijk Licht in u draagt, die ik niet heb genoemd. Ik meende mij echter in mijn inleiding te moeten en te mogen beperken tot de meest essentiële punten van dit alles, juist opdat u de mogelijkheid zult vinden uw eiken denkwijze uit te spreken, zonder daardoor belemmerd te zijn door mijn uiting; en omgekeerd uw eigen problemen leert zien in verband met de grote waarheid, die ik heb getracht u te

verkondigen. Het goddelijk Licht is er altijd; maar in ons kan het alleen spreken van uit ons, door ons en krachtens dat wat in ons wezen ligt. Het is niet onze aanvaarding, maar het is de weerstand, die wij geven tegen het Eeuwige, die de Eeuwige Zich in ons doet uiten. En dan kunnen wij kiezen uit vele verschijnselen, uit vele kenbaar wordende delen van het goddelijk Licht en met deze delen verwerklijken wat wij willen. Het zal echter altijd ons wezen zijn, dat spreekt in antwoord op een hogere kracht, die in ons "ik" tot de vibratie werd, die onze eeuwige waarheid voor een ogenblik in een tijdelijk of beperkter bestaan tot uiting brengt.

Ik dank u allen voor uw aandacht en hoop u na de pauze terug te vinden met vele, niet slechts diepzinnige, maar misschien ook praktische problemen en vragen in verband hiermee.

DISCUSSIE

❖ *Naar ik meen zei u dat het kenbaar worden van het goddelijk Licht afhankelijk is van onze geaardheid. Wil dat zeggen, dat het niet een ieder is gegeven het goddelijk Licht op enigerlei wijze te ervaren?*

Op bewuste wijze te ervaren. Enigerlei wijze is niet juist, want we ervaren het allemaal als levenskracht. Maar het is zeer juist, wanneer we hier als punt 1 stipuleren dat het eigen bewustzijn een zekere waarde moet hebben bereikt, voordat het goddelijk Licht daarin kenbaar kan worden.

Punt 2: dat het bewustzijn zich op een gegeven ogenblik voldoende van het "ik" moet kunnen detacheren a.h.w.. Je moet dus een voldoende contact hebben met de wereld buiten je om de werking van het goddelijk Licht in jezelf te ervaren en je helemaal ervan bewust te doen zijn. Want als je het goddelijk Licht in jezelf erkent, dan is dat een emotie. Het is een gevoelskwestie, een zekere vorm van mystiek misschien, waarmee je verder nu niet heel veel kunt doen. Maar op het ogenblik, dat je leert om dat zelfde, wat je beroert ook in de wereld buiten je werkzaam te maken, zijn de gevolgen van dat goddelijk Licht volledig redelijk kenbaar. Die redelijke kenbaarheid maakt het ons dus mogelijk om de kracht te definiëren via haar uitwerkingen (haar gevolgen voor ons) en haar dan - door haar met onze instelling te vergelijken - a.h.w. vast te leggen. We kunnen een soort scala opbouwen van delen van het goddelijk Licht, die wij hebben ervaren en wat ze in de wereld betekenen; en daaruit kunnen we dan weer een bewustzijn verkrijgen, dat het scheppingsplan meer openbaart. Dit is misschien allemaal een beetje onduidelijk gezegd. Als het niet duidelijk genoeg is, dan hoor ik heel graag u.

❖ *Kunt u een voorbeeld geven om het te verduidelijken?*

Ja, ik kan een voorbeeld geven, maar u moet begrijpen dat het dan één uit vele mogelijkheden is en dat het lang niet zeker is, dat het op iedereen van toepassing is; dat ligt dus aan uzelf. Laten we stellen, dat de mens een zeker bewustzijn heeft, dat mogelijk is gevormd door vele incarnaties. Op een gegeven ogenblik worstelt hij a.h.w. met God; d.w.z. hij komt in verzet tegen het Onbekende en hij, probeert dat Onbekende op de een of andere manier kenbaar te maken. Niet voor zichzelf; want dan krijgt men alleen nog maar de emotionele inhoud, de verrukking, het zichzelf verliezen. Neen, hij zoekt het met een doel in zijn eigen wereld. Laten we zeggen, het is om een mens gelukkig te maken die ongelukkig is of een mens gezond te maken die ziek is. Dan ontstaat dat contact op een gegeven ogenblik dus ook. Dat contact wordt omgezet in een actie. Nu kan die actie van zuiver geestelijke geaardheid zijn; ze kan ook meer materieel zijn. Ik bedoel, het zou net zo goed kunnen zijn: het scheppen van een sfeer of het zenden van een magische kracht, als het een operatie kan zijn, die door een dokter wordt uit gevoerd. Maar in ieder geval wordt liet dus op een bepaalde wijze geprojecteerd. Die projectie is voor ons kenbaar; ze beroert ons bewustzijn. Nu ontdek ik (laat ik zeggen, dat het een chirurg is): "Hé, ik heb me nu ingesteld op dat geval, ik had eerst geen zuivere diagnose, maar nu heb ik een eigenaardig gevoel in me en nu blijkt, dat ik uit 5 mogelijkheden de enig juiste heb gekozen. Verder blijkt, dat ik helemaal geen moeite heb gehad. Anders is het nog wel eens dat er onverwachts een bloeding komt, maar voordat de bloeding er was, had ik de klem al beet, had ik al het propje beet om de zaak schoon te maken. Ik had het instrument al, voordat het nodig was. De narcotiseur moest nog zeggen "zinkende", voordat ik automatisch zei: adrenaline. Het loopt allemaal, alsof ik het van tevoren wist. Zou ik dan die ander zijn en gelijktijdig mijzelf, dat ik 't zo precies weet?"

Daaruit komt dan een begrip van een mogelijke eenheid met een ander mens, die er bij een mens kan bestaan, zuiver gebaseerd op een gemeenschappelijk doel, een gemeenschappelijke belangstelling. Ik weet niet, of dat voorbeeld voldoende duidelijk is? Het geeft volgens mij weer wat er gebeurt. Ik heb nu niet alleen door mijn concentratie het contact met het hogere ervaren. Neen, ik heb het dus ook omgezet in iets praktisch, wat me op dat ogenblik boven mijn eigen kunnen verheft en daardoor heb ik het verschil gezien van dat wat normaal in mij ligt in deze kracht. Nu heb ik dat gewoon in een beroep gesteld. Dat verschil maakt het mij dus mogelijk om te zeggen wat die goddelijke Kracht ergens betekent en ook om bij een volgend geval een beroep te doen op diezelfde Kracht. Ik ga dus leren om het goddelijke Licht a.h.w. in mijzelf te reflecteren of kenbaar te maken op zo'n manier, dat ik er iets aan heb. Ik vind het allemaal heel mooi, dat de mensen op hun hurken gaan zitten om de goddelijke kracht op zich te laten inwerken, maar als ze er nu verder geen bliksem mee doen, dan vraag ik me eigenlijk af, of ze niet zo lui zijn dat al die belevingen voor hen geen cent waarde hebben. Het is toch niet voldoende om het innerlijk te willen. Pas wanneer het deel is van je leven, heeft het zin. Het goddelijk Licht kan deel zijn van ons leven, maar dan moeten we het weten om te zetten in iets, wat buiten ons ligt. We moeten het maken tot iets, dat wij kunnen begrijpen, dat deel uitmaakt van ons bewustzijn, want op die manier krijg je het bewuste contact met God; en daar gaat het om. Is het nu duidelijker?

❖ *Dat kun je dus ook krijgen, als je b.v. iets vraagt?*

U bedoelt aan God vragen? Ja. Op het ogenblik dat u iets aan God vraagt, moet u wel heel goed begrijpen, dat u het eigenlijk niet aan God vraagt. U vraagt het aan een schim. Een schim, waarvan u niet eens weet, of hij bestaat of niet, al gelooft u er nog zo intens in. U vraagt het aan een beeld, dat u zelf hebt geschapen. Het is uw bewustzijn dat werkt, vergeet dat niet! Maar achter dat geheel ligt het goddelijk Licht. En ergens in het totaal van het goddelijk Zijn zal er wel een schim zijn, een klein brokdeeltje van God, dat overeenkomt met datgene wat u zich dan voorstelt. Vraagt u nu van die God, dat Hij blijft reageren en handelen volgens het door u gestelde, dan bereikt u weinig of niets. Maar vraagt u dat aan die God niet voor uzelf maar als een overgave, dan komt in u de impuls, de mogelijkheid, waardoor u meer bent dan uzelf, al is het maar voor een kort ogenblik. Daardoor kunt u impulsief, zoals men dat dan noemt, iets tot stand brengen wat zonder dat gebed moeilijk zou zijn geweest; en dat weet u verduveld goed. Dan weet u wat dat gebed voor u betekent. En u weet ook, dat die manier van bidden voor u het contact kan betekenen met het goddelijk Licht en wat daaruit kan voortkomen. En wanneer u het meer doet, ontdekt u ook wat er niet uit kan voortkomen, want het is niet zo dat gebed alle dingen mogelijk maakt. Geloof wel, maar dan moet het geloof ook zijn aangepast aan datgene, wat u wilt bereiken. Wanneer u gelooft dat dood dood is, kunt u nooit bidden dat God iemand uit de dood laat opstaan; en het dan ook bereiken. Dat is dus een moeilijkheid, die erbij zit. Maar ik zou zeggen, absoluut kan het gebed ook hier een rol spelen. Want het is alleen maar de manier, waarop we in onszelf de weerstand scheppen tegen het hoogste.

❖ *Mag ik vragen, of die weerstand dus iets is als de voorstelling, die je je van iets maakt?*

Het is de voorstelling plus de emotionaliteit, waarbij je dus afwijkt van het volmaakte Scheppingsplan. Laat ik het zo zeggen: Alles is goed zoals het is, want in God kan het kwade niet bestaan, het kan alleen in ons bestaan. Maar door nu te zeggen: "Dit is voor mij niet goed", (dus een persoonlijke realisatie, die echter niet met het "ik" maar met de buitenwereld is verbonden) schep ik een weerstand tegen dat Goddelijke. Ik wil iets veranderen. De weerstand is nu aanwezig en wanneer ze ontstaat op een wijze, die met een deel van het Goddelijke harmonisch is, dan is het ook logisch dat het goddelijk Licht zich daardoor in je openbaart met de mogelijkheden die ik dan al heb genoemd.

❖ *Welke is de door u bedoelde z.g. tussenstof en op welke wijze kan deze tot stand worden gebracht?*

De tussenstof is eigenlijk geen stof in de werkelijke zin van het woord, maar dit werd gebruikt in een vergelijking. En die vergelijking gaat hiervan uit: Wanneer u boven de atmosfeer bent en het heelal ziet, dan ziet u geen licht; u ziet alleen de bron van het licht, maar al hetgeen zich in directe lijn met de bron van het licht bevindt, zonder dat er iets anders tussen zit, is licht; dus straling, in rechte lijn. Maar op het ogenblik dat er een atmosfeer is, verandert de zaak. Laten we zeggen, dat we op de maan zijn. Als je op de maan bent en er is zonlicht, dan is er een inktzwarte schaduw; d.w.z. een absolute duisternis vlak naast een absoluut fel en

helder licht. Wanneer er nu een atmosfeer zou zijn, wordt het duister minder duister en het lichte wordt wat minder licht; het egaliseert, er is dus spreiding. Dit was dus het voorbeeld dat werd genomen om duidelijk te maken dat God ons wel bereikt, maar alleen in een rechte lijn. Alles in ons leven wordt door de goddelijke Levenskracht (deel van het goddelijk Licht) voortdurend bereikt. Maar op het ogenblik dat ons bewustzijn zich ertussen stelt, is die goddelijke Levenskracht niet meer alleen direct gericht op de levenskracht die in ons reeds berust, maar wordt ons bewustzijn ingeschakeld. Alles wordt min of meer kenbaar en licht. Er is nog wel donker en licht, maar er is geen absoluut duister naast absoluut licht. En zo ontstaat kenbaarheid. De tussenstof, welke die breking veroorzaakt, is geen materie; het is a.h.w. ons bewustzijn, ons denkvermogen. Het is datgene, waarmee we onszelf erkennen als apart staande van de rest van het heelal. We hebben onszelf omgeven door een wereld, die uit ons begrip is opgebouwd. Hiet is niet de werkelijkheid, het is ons begrip. Het bevat alle elementen van onze werkelijkheid. Je kunt zeggen, dat als je de aardatmosfeer helemaal gaat ontleden, deze de sporen van bijna alle elementen bevat, welke aanwezig zijn in die atmosfeer, ook al overheersen er enkele gassen. Wanneer het licht in de atmosfeer komt, ontstaat er een diffusering; er kunnen dan stralen van verschillende trilling ontstaan en wordt straalbreking mogelijk. Dat is bij directe straling niet het geval. Nu kan ik de lichtstraal breken. Ik kan haar uiteen laten vallen in een kleurengamma. Op dezelfde manier kan ik in mijn bewustzijn de goddelijke Levenskracht niet alleen kenbaar maken, maar ik kan haar ook uiteen doen vallen in verschillende kleuren. Als mijn "ik" dus een bepaalde, kleur waarneemt (zoals er dieren zijn, die b.v. infrarood zien, maar daarentegen door violet worden verblind), kan ik dus de rest van het spectrum uitschakelen. Ik kan mij concentreren op b.v. infrarood; en waar ik eerst niet kon zien, kan ik nu wel zien. Dat is dus die tussenstof.

❖ *Maar het zien van één kleur, wil dat niet zeggen dat de inwerking van de totaliteit wordt teniet gedaan door de ervaren invloeden?*

We zullen het voorbeeld nog wat verder uitwerken. Een dier, dat infrarood ziet, kan dus op een gegeven ogenblik een aanwezigheid zien op een plaats waar die niet meer is, want daar is nog iets van die infra-rood straling, van die warmte overgebleven. Het kan dus dingen zien, die er niet zijn. Aan de andere kant kan er iets bestaan, dat zelf geen straling afgeeft; dat wordt door het dier dus niet waargenomen. Er is dus geen volledige waarneming. Elke oriëntatie binnen het geheel zal door zo'n dier dus niet geschieden aan de hand van de feiten, maar aan de hand van datgene, wat wel en niet wordt waargenomen. Zo gaat het bij ons ook. We gebruiken dus een bepaald deel van het spectrum van het goddelijk Licht, (één kleur) en daarmee kunnen we sommige dingen buitengewoon goed doen, maar andere dingen zijn onmogelijk. We kunnen dus niet de feitelijke situatie van onszelf en van de wereld aan de hand daarvan kennen. Dit staat helemaal apart van de straling die ons toch blijft bereiken, zodat onze levenskracht gelijk blijft.

❖ *Er wordt steeds gesproken over een weerstand, die het goddelijk Licht opvangt, zij het dan volgens het voorbeeld van straalbreking of op andere wijze. Maar bij een volledige aanvaarding zal er geen weerstand zijn.*

Inderdaad, maar dat is geen bewustzijn.

❖ *Is dat geen bewustzijn?*

Neen, dan is er geen bewustzijn. Bij een volledige aanvaarding schakel, ik de zelfwerkzaamheid, de zelfverantwoordelijkheid, kortom al datgene wat mij tot individu kan maken, uit. Dan werkt het Grote volledig door mij, maar ik kan zelf niet bepalen wat het door mij doet, noch kan ik erkennen wat het door mij doet. En zou ik werkelijk volledig aanvaarden, dan moet ik ook geen enkele beperking aanvaarden, zelfs niet die van mijn eigen "ik". Dat is voor een mens praktisch onmogelijk. Dus een gedeeltelijke aanvaarding; d.w.z. het uitschakelen van je bewustzijn in een bepaald deel van je leven. Dit kan goed zijn, indien we dat deel van het leven toch niet aankunnen, indien we niet rijp zijn om dat aan te kunnen. We moeten dus aanvaarden wat we niet zelf kunnen regeren, maar we moeten niet afwachten, of God ons alsjeblieft wil leven. We moeten onszelf leven; en onszelf levende moeten we God bewust benaderen. We moeten dus het goddelijk Licht wel waar maken, maar niet omdat het het goddelijk Licht is. Neen, omdat in ons het beeld van dat goddelijk Licht zó sterk is, dat wij Gods beeld en gelijkenis zijn volgens eigen bewuste erkenning en daarmee kunnen komen tot een bewuste aanvaarding, waarbij elke werking die door ons gaat volledig wordt erkend en begrepen, maar de eigen actie terugvalt, omdat ik mijzelf één gevoel met God.

❖ *Maar als je nu overeenstemt met wat je accepteert, dan is er toch geen weerstand?*

Neen. Wanneer je het geheel accepteert, is er geen weerstand,

❖ *Maar dat is toch geen bewijs dat dat onbewustheid is?*

Ja, dat is onbewustheid, omdat ik mijzelf kan erkennen als deel van het goddelijk Wezen en a.h.w. als verlengstuk van de goddelijke Kracht. Maar zolang ik dit niet beseft, leef ik niet zelf. Leven zonder bewustzijn is geen leven. Een bewustzijn, dat niet tenminste een begrenzing een ik-zijn, een persoonlijk bestaan inhoudt, is geen leven. En dat betekent, mijn waarde vriend, dat aanvaarding een verduveld mooi smoesje is om alles, waarmee je geen raad weet, voor jezelf toch nog acceptabel te maken. Ik heb leed in dit leven en God heeft mij dit opgelegd, dus moet ik het aanvaarden. Dat is ergens volkomen juist, maar waarom heeft God het opgelegd? Hoe heeft God het opgelegd? Had het anders gekund? Op al die vragen is een antwoord. U kunt het antwoord niet vinden en u volstaat met te zeggen; "Nou ja, het moest zo zijn." Fatalisme dus. Maar met dat fatalisme schakelt u de erkenning uit van al hetgeen het feitelijk voor u betekent en blijft u zitten met uw eigen, meestal verwrongen beeld van datgene wat u aanvaardt. Daar, waar we niet verder kunnen, ja, daar vind ik het redelijk dat we aanvaarden. En waar we zelf weten dat we machteloos zijn, daar mogen we ook aanvaarden. Daar heb ik niets op tegen. Maar zolang er een mogelijkheid is dat we ergens zelf nog iets kunnen zijn, iets kunnen doen, geloof ik dat die aanvaarding uit den boze is. Dat we ons moeten baseren op "God hoeft dit met een bedoeling gedaan", goed, maar dan moet ik die bedoeling waar kunnen maken vanuit mijzelf en wetend; want dan pas ben ik in harmonie met God en - ja, zullen we de oude term weer gebruiken? - ben ik deel van het Koninkrijk Gods. Dat is net als met een hond, nietwaar? Een heel goed beest, heel erg trouw, heel erg lief, die meestal heel veel van zijn meester aanvaardt; maar juist omdat hij zoveel aanvaardt, kan hij geen burger van de Staat der Nederlanden worden. Zo is het met u ook, wanneer u teveel gaat aanvaarden, u teveel bij alles neerlegt en niet bewust probeert deel te hebben aan het leven en al wat erbij behoort, dan behoort u tot de lagere orden. U bent misschien een heel lief en goed wezen, maar u bent nog niet rijp voor het staatsburgerschap van het Koninkrijk Gods. En dat is juist hetgeen waar we ons allen heen willen worstelen naar dat innerlijk begrip, waardoor Gods licht en Gods kracht voor ons een betekenis krijgen en het gebeurde niet alleen maar iets is wat we moeten aanvaarden, maar iets waarvan we de zinrijkheid kunnen beseffen en dat we zelfs kunnen gebruiken om die goddelijke Kracht buiten ons volgens de goddelijke Wil tot uiting te brengen. Als we zover zijn, ja, dan is het goed, eerder niet.

❖ *Mag ik hierover nog iets vragen? Op een vrijdagavond werd over licht gesproken en toen kwam daarin voor, dat het belangrijkste in ons leven was wat we van het licht weerkaatsten. Is dat ongeveer hetzelfde wat u bedoelt met een weerstand?*

Neen. De spiegel op zichzelf bepaalt niet wat hij weerkaatst. De weerstand op zichzelf bepaalt verder niet wat er door die weerstand wordt weerkaatst. De weerstand op zichzelf is dus niet het voornaamste. Die is alleen het middel om de weerkaatsing van het Goddelijke voor zover die voor ons mogelijk is terug te geven. En dat is dus meestal een bepaald deel van het goddelijk Licht, dat in ons in trilling wordt omgezet. Als men het in die gelijkenis wil voortzetten, mag het dus als volgt worden geformuleerd:

Op het ogenblik, dat ik het totaal der mij bereikende goddelijke stralen in een in mij levende trilling kan omzetten, ben ik een volledige weerkaatsing van de goddelijke totaliteit; en als zodanig een volledig bewust wezen, dat volkomen bewust deel is van de goddelijke Kracht, een weerkaatsing is van Zijn eeuwig wezen en gelijktijdig een blijvende en bewuste functie in het totaal van Zijn schepping.

❖ *Dat bereiken toch maar weinig mensen?*

Ja, dat ben ik direct met u eens. Maar per slot van rekening, hoeveel kinderen van 4 jaar zijn in staat om een symfonieorkest te dirigeren of een nieuwe uitvinding te doen? U moet leren. U bent hier als mens om te leren en er zijn mensen die die fase bereiken, al zijn het er maar weinig. En wanneer u als mens klaar bent, dan gaat u verder leven in een andere wereld. Een leven, dat niet is een absolute cel of een absolute hemel, maar dat daartoe wel kan leiden. En in die wereld heeft u weer nieuwe mogelijkheden. En misschien dat u dan rijp er wordt en toch nog op aarde terugkomt en als mens dat bewustzijn eerst bereikt; misschien dat u het bereikt in die andere wereld. Maar één ding is zeker: zonder dat komen we er niet. Als mens moeten we dus niet stellen, dat we de top willen bereiken. Per slot van rekening, is er hier iemand bij, die weet wat 1 en 1 is. Ja? Nu, als u dat nu toch weet, verklaart u dan eventjes voor mij $e = mc^2$.

Dat is de stelling van Einstein, zoals u misschien weet. Nu zegt u: Dat is kolder. U staat hier op aarde met een zeer onvolledig begrip, zelfs van uw eigen wezen en de mogelijkheden, die u erin hebt. Het goddelijk Licht is voor u in vele gevallen iets, waarvan u een zeer onvolledige voorstelling hebt, daarom hebben we vanavond deze lezing gehouden. En dan moet u me eens vertellen: is het nu verstandig van u om nu de top te willen bereiken, zonder eerst eens te beginnen met de eerste fase ervan? En die eerste fase is niet te zeggen: "Bereik ik het nu?" maar: "Kan ik nu eraan werken om dat goddelijk Licht in mij sterker te erkennen en te voelen?" Neem me niet kwalijk, dat ik het zo zeg, maar ik meen het. Ik vind het altijd zo idioot, als iemand die nog niet rijp is voor een autopod in een auto wil stappen. Overschat jezelf niet, ook niet bij het werk dat je aanpakt. Maar als je begint te werken, ga er mee door. Beschouw het niet als een liefhebberij. Als je het goddelijk Licht wilt kennen, als je die trilling in jezelf wilt ervaren, begin eraan; en je zult ontdekken dat ze op een gegeven ogenblik komt. En dan kan iedereen op de wereld zeggen dat dit kolder is, maar ik zeg u dat er honderdduizenden en miljoenen mensen zijn, zelfs nu op deze wereld, die dit gekend hebben of kennen. De meesten zijn echter niet in staat te begrijpen wat er gebeurt en daarom blijft het bij een beleving van één keer, terwijl het zich zou moeten herhalen; misschien met een minder grote intensiteit van verwondering, maar het zou zich moeten herhalen. De mensen op aarde kennen dit contact. Haast elke mens bereikt onbewust eens in zijn leven wel een punt, waarop hij iets van die goddelijke emotie, die goddelijke kracht, in zich voelt trillen, en dan heeft hij een deel van het goddelijk Licht in zich gevoeld. Hij weet het alleen maar niet. Daarom zou ik menen, dat de mens er dus goed aan zou doen eraan te beginnen alleen maar met het begrip: Het is mijn bewustzijn, waardoor ik a.h.w. die goddelijke Kracht, die mij in stand houdt, ertoe breng om in mij nog iets meer te worden dan een vibratie; in het begin een gevoel, later iets wat ik van uit mijzelf projecteer en op den duur iets waaruit een begrip ontstaat voor de grote Werkelijkheid: de relatie, die er bestaat tussen mij en het scheppend Vermogen, waaruit ik ben voortgekomen. Nu kunnen jullie wel weer "ja, ja" zeggen en "hoe draaien ze het zo op de een of andere knappe manier in elkaar". Maar per slot van rekening, als een kind uit de eerste klas met een sommetje komt bij één, die in de zesde of desnoods in de derde klas zit, dan zegt hij ook: "ou, maar die is knap!" Maar de meester zegt; "Wat een stomelingen, die twee!"

Zo zal het met ons dan ook wel zijn.

❖ *Zoals het ons werd gezegd, zou ik het nooit hebben kunnen formuleren en toch voelde ik telkens; ja, zo is het, zo heb ik het ondervonden in flitsen. Dan wordt alles opgeluisterd en zien we overal "Gods glimlach én is het leven vol en rijk. Maar wanneer we medemensen in het duister ziende willen maken is juist door hun weerstand vaak weinig of niets te bereiken.*

Dat is misschien aardig geformuleerd, maar er zitten toch wel een paar punten in, waarover ik iets wil zeggen:

Punt 1. Ik kan het niet formuleren, maar ik voel het wel zo aan. Dan moet u eerst eens leren het voor uzelf te formuleren, want u moet zich bewust zijn van de dingen; ze niet alleen erkennen, maar ze moeten deel zijn van uw persoonlijk arsenaal a.h.w.

Punt 2. Dan vinden we overal de glimlach Gods. Nou, neem me niet kwalijk, als God alleen maar een glimlachende God was, dan zou Hij gauw kramp in Zijn goddelijke kaken krijgen. God is niet alleen een glimlach. God is licht. Zoals het licht van de zon leven geeft en doden kan, zo is Gods licht. Het is niet een glimlach alleen. Het is een totaal. Het is de aardbeving en de kersenbloesem. Het is de orkaan en het is de windstilte. Hij is alle dingen. Pas wanneer u dat beseft. God is alle dingen, dan geloof ik dat u werkelijk kunt spreken van een waarde in het leven, die reëel is.

Wanneer u b.v. zegt, dat een politieagent er alleen maar is om bekeuringen te maken, dan zegt u iets dat volkomen onjuist is. En als u zegt, dat een brandweerman er alleen maar is om naar de televisie te kijken, te poetsen en slangen in orde te houden, dan maakt u ook een vergissing. Probeer de werkelijkheid te zien. De werkelijkheid is heel wat groter en heel wat sterker en heel wat liefdevoller dan alleen maar een glimlach. Zolang je alleen naar de glimlach kijkt, verwacht je dat een ander die glimlach ook ziet. Maar een ander kan die glimlach niet zien; die ziet een ander deel van de scala van het Goddelijke. Je moet ten slotte het totaal kunnen ontvangen en aanvaarden. Dan begin je misschien met die glimlach, omdat

zij in je een kracht is. Goed. Maar zeg nooit dat het het einde is. Zeg alleen, dat het een begin is, want dat er naast ook de traan zal zitten. God is alle dingen.

Wanneer je nu iemand, die in het duister is, wilt opbeuren, dan is zijn duisternis (zijn begrip) een weerstand, maar het is ook een afweer. Dat is volkomen waar. Ik weet niet, of u katholiek of protestant bent boeddhist of wat anders, maar u heeft misschien wel gehoord dat er in de geloofsbelijdenis staat; "Die afdaalde ter helle en de derde dag herrezen is uit de dood."

Wanneer wij proberen om degenen, die in het duister zijn, op te heffen naar het licht (en dan kunnen we zoveel werkelijk licht hebben als maar kan), dan bereiken we niets. Maar wanneer we kunnen afdalen tot hun duister, zonder daarbij het lichtende dat ons in stand houdt te vergeten, dan kunnen we in die duisternis ons licht brengen en daardoor het werkelijk licht voor anderen aanvaardbaar maken. Dan blijkt dus, dat de tegenstand die u ontmoet voortkomt uit het feit, dat u van de anderen aanvaarding van uw waarheid, van uw denken, van uw bewustzijn, van uw beleving eist en dat u niet bereid bent om eerst die ander met zijn bewustzijn, zijn belevingen, zijn waarden te aanvaarden, zoals hij is om dan die waarden iets te geven van uw kracht en van uw licht.

Als u het zo beziet, zult u ontdekken dat de weerstand, die we krijgen van iemand die in het duister is, ook voor ons (en dus niet alleen voor de goddelijke Kracht) ergens een middenstof is. Want het is die weerstand, welke het ons duidelijk maakt wat nodig is, en wat we kunnen geven. Tracht nooit een ander aan te passen aan uw maatstaven, want dat lukt u toch niet. Tracht niet van een ander te eisen wat u goed vindt voor die ander, want het zal u nooit gelukken. Probeer te zijn als die ander, maar met uw eigen licht, uw eigen bewustzijn; en dan niet via zedepreken en beredeneringen, maar alleen door een praktische aanvaarding van die ander op zijn eigen vlak hen, iets te geven van dat licht en die kracht, die u bezit. Dan maakt u het hem mogelijk om tot dat licht te komen en uzelf misschien ook. Ik hoop, dat u het niet erg vindt, dat ik het zo ontleed en commentarieer.

❖ *Is de weerstand datgene, wat in ons de reflex geeft contra het goddelijk Licht dat ons treft en toch ook één geheel is met het goddelijk Principe? Waaruit bestaat deze weerstand? Is dat een trillingsverschil?*

Gezien het in deze vraag gestelde, zou ik graag opmerken dat er geen sprake is van een trillingsverschil. Er is zelfs niet sprake van een trilling op zichzelf, ofschoon ons wezen t.o.v. de wereld kan worden gedefinieerd als een afzonderlijke trilling, die op zichzelf weer zeer complex is samengesteld uit de deeltrillingen van al de verschillende delen van het menselijk leven en deel uitmaken van het menselijk wezen en bewustzijn. Zo zou ik er prijs op stellen om dit als volgt te formuleren. De weerstand, die er bestaat tegenover het Goddelijke, is in wezen een zekere inertie door gebrek aan bewustzijn en harmonisch bestaan tot stand gebracht in al datgene, wat wij beschouwen als deel van onszelf. Het is deze inertie, die t.o.v. het geheel niet onmiddellijk kan worden opgeheven zonder het geheel gelijktijdig te vernietigen. Wat er overblijft is dus de mogelijkheid om die inertie deel na deel op te heffen door steeds weer andere trillingen daarin toe te laten. De weerstand is dus niet een trilling, maar ze is juist een niet-trilling; een punt van roerloosheid of onbewogenheid t.o.v. het al-stralend goddelijk Licht.

❖ *1. Kunt u ons een praktische wenk geven om tot dat goddelijk Licht te komen, of het waar te nemen?*

❖ *2. Aangezien geesten geen lichaam hebben, hoe kunt u dan worden gehinderd door dat Licht?*

Vraag 2. Wanneer wij geest zijn, zijn wij te beschrijven als een trilling. Wanneer er een trilling bestaat en er komt een tweede bij (of een straling, welke die trilling onderbreekt), dan wordt het normaalpatroon van de eerste trilling zo zeer gewijzigd, dat zij zichzelf kan verliezen. Ja, zelfs kan een vaste trillingsverhouding worden gebroken door een te sterke andere trilling. Wanneer ik een kristal heb, dan kan een dergelijk kristal door zijn vorm, structuur en slijping a.h.w. de perfecte resonans vormen voor een trilling van bepaalde frequentie. Andere frequenties worden door het kristal onderdrukt of afgewezen. Hierop berust o.m. een stuurkristal in een radiozender. Hierop berust ook de eigenschap van sommige edelstenen, gebruikt als deel van een magisch geheel in b.v. oude afgodsbeelden, die dus meer waren dan beeld alleen. Wanneer ik nu een andere trilling of frequentie opleg in een zodanige sterkte, dat de eigen frequentie van het kristal wordt overvleugeld, valt het uiteen. Het is nimmer meer bruikbaar. Zo kan dus het goddelijk Licht in een totaliteit van trilling ons wezen soms met zo'n

intensiteit benaderen, dat wij als entiteit, bewust afgesteld op bepaalde trillingen, dit niet kunnen verdragen. Zouden wij ons bewustzijn behouden, dan zouden wij worden uitgewist; wij zouden niet kunnen bestaan. Slechts door het bewustzijn teloor te doen gaan (dus het bewustzijn terug te trekken en daarmee elk voor opgelegd trillingspatroon) kunnen wij het goddelijk Licht nog verdragen. Daarom kunnen wij in het goddelijk Licht alleen dan doordringen, indien wij ons eigen bewustzijn en wezen a.h.w. prijsgeven voor de tijd, dat wij daarin te ver zijn doorgedrongen.

Dan volgt nu vraag 1. Kunt u ons praktische aanwijzingen geven? Dat kan ik natuurlijk wel doen, maar dan moet u één ding zeker begrijpen; en dat is dat elke aanwijzing totaal afhankelijk is van het feit, of ze voor u past, voor u aanvaardbaar is. We kunnen de praktijk dan zo beginnen:

1. Het goddelijk Licht omvat alle dingen: stof en geest. Onverschillig welk punt daarin voor mij met God kan worden geïdentificeerd, is het punt dat ik aanvaard voor mij steeds een beginpunt voor het contact met het goddelijk Licht. Heb ik een punt van uitgang gekozen - of dat gebod is of wat anders - dan krijg ik;
2. Ik mag dus niet aan mijzelf denken, maar ik moet wel denken aan dat Goddelijke. Er is enerzijds voor mij nodig een beroep op het goddelijk Licht, anderzijds een doel voor dat beroep, dat buiten mij ligt. Als u nu een doel kiest, wil ik u heel graag de raad erbij geven; Mensen, doe het alsjeblieft niet te algemeen en te groots! Er zijn mensen, die zeggen: "Dat de hele wereld vrede moge kennen." En ze vergeten één ding: de hele wereld zou binnen tien jaar failliet zijn, geestelijk en materieel; want zonder een zekere spanning en een zekere strijd is de menselijke bewustwording niet mogelijk. Bovendien, hoe kunt u zich dat voorstellen, dat de hele wereld vrede heeft? Dat kunt u zich niet werkelijk voorstellen. Maar dat een bepaalde mens, die onvrede heeft, vrede vindt, dat kunt u zich wel voorstellen. Desnoods dat de tram niet zo piept, als zij de bocht omgaat. Neem iets, wat u zich kunt voorstellen, wat niet uw persoon direct beroert, maar iets waarmee u denkt: daarmee kan ik een ander helpen. Concentreer u daarop. Probeer u voor te stellen, dat u God of het goddelijk Licht aanroept en daarop richt, dus dat u een verbinding maakt via uzelf tussen God en dat andere. En als u dat nu goed en intens hebt gedaan, zeg dan: "Werk nu maar door mij." Het zal wel een paar keren vergen, voordat het resultaat heeft, dat weet ik ook wel, maar op een gegeven ogenblik heeft u ineens het gevoel; Hé, wat heb ik een spanning in mij. Het begint meestal gewoon, dat u denkt; God, het lijkt of ik van binnen aan het bibberen ben. Dat is een begin. Als u dat nu weet, schakel dan in en zeg: "Die kracht uit ik." Maar volsta er nu niet mee met te zeggen; "O, nu heb ik het licht gehad als een beroering." Neen. Wat is die uiting? Laat ik het zo goed mogelijk controleren. Gebeurt er werkelijk iets? Ja, er gebeurt iets; dus mijn instellingskristal geeft dat resultaat. Dat resultaat is begeerlijk, het is goed of niet goed. Concentreer u op dat resultaat en op het goddelijk Licht. Probeer het weer tot stand te brengen en zeg weer erbij: "Ik ben zelf niet belangrijk, laat het alleen maar door mij heen gaan, laat mij middel zijn." Dan krijgt u diezelfde spanning in grotere mate. Dan komt er een ogenblik, dat het is of je zegt. "Tjonge, het is net, of iemand even het licht aan en uit heeft gedraaid." Als u dat nu hebt, dan heeft u het eerste contact met het goddelijk Licht ergens gehad; dus niet met de totaliteit van het goddelijk Licht, maar u heeft een contact gehad. Houd dat idee vast! Ik neem dus aan, dat u hebt geprobeerd het eerste contact te krijgen. Stel u er niets bepaalds van voor. Maak u geen beeld ervan wat het zal zijn. Op het ogenblik, dat u dat doet, maakt u het voor uzelf moeilijker en misschien onmogelijk. Ga gewoon uit van het feit: indien het nodig is, dan komt het wel. Als u dat nu doet, dan krijgt u.
3. Onthoud één ding. Zolang u met uzelf bezig bent, is het heel moeilijk contact te krijgen met het goddelijk Licht, althans een bewust contact. Wat u ook hebt aan zorg, aan pijn, aan ellende, aan plezier, aan doelstellingen, probeer het eens even te vergeten. Richt u dus niet van uit uzelf a.h.w. tot God, maar van uit een "niets", waarin de wens leeft om die kracht te zien als uiting op enigerlei manier. Door dat regelmatig te herhalen en als het even kan ook een beetje praktisch, komt u een eind verder. Heeft u er de tijd en de mogelijkheid voor, laat het niet alleen bij die innerlijke overweging, maar probeer het nog eens een keertje tot uitdrukking te brengen, al is het bij wijze van spreken dat u een bloemetje neerzet, een wierookstokje brandt, desnoods dat u uw buurman een por in zijn lendenen geeft. Dus een stoffelijke uitdrukking voor dat wat u wilt doen. Ik wil er

helemaal deel van zijn, niet alleen met een klein stukje. Mijn hele wezen, elk voertuig, wil er helemaal bij zijn. Ik wil dus één-zijn, in die uiting. Ontdekt u dat u resultaten krijgt (en geloof maar, als u dat een tijdje doet, dan krijgt u resultaten, onverschillig of u nu bidt, bezweert of wat anders doet, maar resultaten kunt u krijgen), dan gaat u over naar

4. Dit punt is bij de praktische raadgevingen erg belangrijk. Maar u moet eerst dat contact in uzelf erkennen. Vraag u af, welke wijziging de verhouding "ik" tot wereld behoeft. Zeg doodgewoon tegen uzelf: Wat zou ik nog meer moeten zijn of doen en wat doe ik eigenlijk? En desnoods ook: Wat doe ik teveel? Er zijn b.v. heel veel mensen, die b.v. teveel preken. Sommigen nemen er nog een kanseltoontje bij aan en dat is nog erger. Maar wat mankeert er dus ergens? Wat erken ik nu toch werkelijk als goed? Wat zou ik nu eens willen doen? Dan gaat u dat weer doen; maar nu niet meer alleen van het bereiken zonder meer. Maar; Ik heb mij mijn fout gerealiseerd; die fout wil ik herstellen. Ik wil die harmonische uiting in de wereld tot stand brengen. Dan krijgt u op een gegeven ogenblik die goddelijke Kracht, maar de situatie verandert niet, zoals u dat dacht; er komt een andere waarde bij. Dan kunt u zich ervan bewust gaan worden en realiseert u zich dat de goddelijke Kracht niet heeft beantwoord aan uw erkenning, maar aan de feitelijke toestand. U erkent een vertekening. Door het erkennen van die vertekening en eer. aanvaarden van het gevolg als juist (belangrijk!) heeft u de mogelijkheid gekregen om weer een vollediger en meer bewust, beleving van die lichtende Kracht tot stand te brengen.

Zo, dat was dan zo heel eenvoudig gezegd de praktische kant. Er is natuurlijk nog een hoop meer bij.

Wanneer je werkt met een bepaalde kracht, dan kun je die kracht in jezelf beleven. Je zult dan ontdekken, dat je die kracht gaat projecteren. Laten we het nu nog eens heel eenvoudig zeggen: Pietersen heeft last van zijn verstand en Jansen heeft last van oorpijn. Ik wil hen allebei benaderen. Nu ga ik de oorpijn benaderen met de levende kracht; en dat is dus als we het in stralen zeggen het rode licht, de rode straal. Maar het verstand kan ik met de rode straal niet benaderen. Dan noem ik de blauwe straal. Ik ga dus langzaam maar zeker een onderscheid maken. In de instelling, de harmonie, die ik voor mij met het goddelijk Licht zoek om een doel tot stand te brengen, doe ik het bij gebrek aan beter maar in kleuren.

En wanneer ik dat doe, dan kan ik wel één contact met het Goddelijke tegelijk doorgeven; ik kan er geen twee doorgeven, maar ik krijg wel een besef van de mogelijkheden van het goddelijk Licht. En dat wil zeggen, dat in mij, die dingen wel alle gelijktijdig bewust beleefbaar zijn en waarbij alle stralen, waarmee ik bewust heb leren werken, zich samenvoegen tot een steeds groter, een steeds meer omvattend deel van de goddelijke werkelijkheid. Zo ontstaat er dus ook een zekere rust.

Dan wordt het voor mij tijd om nu het slotwoord te gaan spreken.

We hebben het gehad over het goddelijk Licht. We hebben dus gesproken over iets wat je niet kunt uitdrukken; over iets wat teloor gaat op het ogenblik, dat je er te goed naar kijkt. Het vreemde van dat goddelijk Licht is nu juist, dat het in zijn onkenbaarheid kenbaar wordt. Een mooie tegenspraak. Ik kan u dat misschien het best zo duidelijk maken: Wanneer je in jezelf die goddelijke Kracht aanvaardt en haar niet alleen maar ziet als iets dat jou in stand houdt of iets voor jou doet, maar iets wat door jou werkt en waardóór jij iets tot stand kunt brengen, dan heb je voor jezelf de juiste verhouding gevonden. Vanuit de beperktheid van je eigen zijn en de eeuwigheid. Je kunt dan dat goddelijk Licht a.h.w. roepen; het is er altijd. Maar door het te roepen maak je jezelf bewust van de aanwezigheid ervan. Het is iets, waarmee je altijd leeft, maar je moet leren steeds meer bewust ermee te leven, als het kan elk ogenblik van de dag; niet alleen maar als iets, dat je in ogenblikken van vroomheid of van nood nodig hebt, maar als iets dat normaal een rol speelt in alles. Wanneer je iets doet (een gewoon stuk werk) en je kunt eventjes dat licht daarbij inschakelen, dan wordt dat werk kosmischer. O zeker, het blijft misschien hetzelfde sommetje, hetzelfde lijntje, hetzelfde briefje dat je tikt, maar je laadt het nét iets anders; je laadt het met het harmonisch principe. Het goddelijk Licht is het harmonisch principe, waaruit het totaal - voor zover wij het kennen - leeft en bestaat. Er is meer dan het goddelijk Licht, maar dat kennen we niet, dat ligt er achter. Dit goddelijk Licht omvat onze wereld en alles, waarin dat Licht voor ons in zit. Daar hebben we dus een

harmonische reactie gewekt, die het geheel omvat en niet alleen onszelf. Dan moeten we de moed hebben om op dat Licht een beroep te doen op de meest fantastische manier, als het niet anders kan.

Als ik hier gewoon ga staan, vrienden en ik begin (u heeft het van onze collega's al zo vaak gezien) een mooi spreukje op te dreunen, geloof me, dat helpt. Als ik zeg;

O, goddelijk Licht, lichtende Kracht, laat als een zuil tussen ons rijzen Uw lichtend vermogen. Laat de stralen van licht uitgaan over ons wezen. Laat ons erkennen wat leeft in ons. Laat Uw lichtende kracht en spanning kenbaar worden, opdat wij mogen aanvaarden Uw lichtende kracht en werken uit Uw kracht,

dan heb ik wat gedaan; dan is dat licht kenbaar geworden. Het was er al, het was er allang, maar nu - door die paar woorden - heb ik ergens een band geschapen. Ja, het licht is er. En hoe meer ik erin geloof, hoe meer ik dat Licht aanvaard, hoe meer ik probeer om er wat mee te doen, des te beter het gaat.

Nu doen wij dat met een mooi spreukje. Natuurlijk, per slot van rekening, als wij op aarde komen is ons beroep praten. Wij zijn praetvaeren. Maar probeer het, praat over ernstiger dingen. U kunt het op een andere manier ook doen. U kunt het b.v. met een symbool doen. Op het ogenblik, dat u zegt: "Hier is de lichtende Kracht aanwezig. Lichtende kracht werk door mij," onverschillig hoe je dat nu zegt of hoe je het op een andere manier doet, is die Kracht er. Die Kracht leeft, die kracht werkt. En dan weten we wel, dat alleen uw eigen instelling een selectie betekent uit die goddelijke Kracht, maar wat kan het u nu schelen, of de straal wit, rood, goud of licht is. Zolang zij maar goed is, zolang het Gods Licht is dat door u werkt, wat interesseert de rest u dan?

We, moeten niet proberen die totaliteit van het goddelijk Licht te uiten. We zouden het niet kunnen. Maar we moeten ons realiseren, dat het er is en proberen volgens ons eigen zijn en bewustzijn een zo voortdurend mogelijke uiting van die Kracht tot stand te brengen. Niet met plechtige gezichten. Geloof me, je kunt met een grap Gods Licht net zo goed duidelijk maken, als met de mooiste incantatie. Je kunt iemand met een flinke schop onder zijn pantalon soms evenveel van het goddelijk Licht overbrengen als met lieve en beleefde woorden, buigingen en de rest.

Geloof me, het gaat dus niet om de woorden - ik heb er een voorbeeld van gegeven - het gaat om ú. Vraag u voorlopig niet af, wat antwoordt op ú. Richt u tot God. Wat komt, is Zijn antwoord. Realiseer u die goddelijke Kracht en dat goddelijk Licht. Als het niet gaat, beroep u erop en zet dan ook alles even opzij. Als u bezig bent met werk en het gaat niet, dan mag u zich op het Licht beroepen, vooral als u werk doet voor anderen. "Laat dit werk nu slagen." Maar leg het werk dan even 10 minuten neer, ga wat anders doen en kom dan terug. Dan zult u zien dat het gaat en dat het Licht er is. Leer leven met dat Licht, elk ogenblik. Niet voor uzelf, maar omdat u voor de wereld rond u meer kunt betekenen. Want hoe meer harmonie u schept in de wereld rond u, hoe meer u leert harmonisch te leven, positieve betekenis te hebben voor mens en voor geest, des te meer u dat goddelijk Licht in u zult erkennen, des te meer u ermee leert doen en hoe meer u op den duur leert er één mee te zijn.

Kijk, dat is dan het beruchte slotwoord. Ik heb altijd een beetje een hekel aan slotwoorden, vrienden. Het is net, alsof je een heel gezellige avond hebt gehad en de dominee of de pater er dan achteraan komt met de epiloog. Ik houd niet van epilogen. Zullen we zeggen, dat u dit een proloog is geweest? Een beetje een proloog voor uw activiteit, die misschien beter dan alles wat we hier vanavond hebben geprobeerd te zeggen en duidelijk te maken u zal laten erkennen beleven wat het goddelijk Licht werkelijk is. En dan kan nu dus het doek op voor de werkelijkheid, vrienden. Ik dank u voor uw aandacht.